

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J I.
Japan.

Nr 148.

Göteborg den 10 juli 1962.

Käraste min lillasyster!

Just nu kl. 12.30 meddelade dom i radio att Ulla-Lidman Frostenson avlidit efter en längre tids sjukdom, 51 år gammal. Jag tycker ju inte att det är så länge sen hon lät höra sej i riksdagen. Men det handlar kanske om någon sjukdom, som hon bytt på och ändå försökt vara effektiv. Ja, tänk att både hennes pappa och hon är borta. Det var väl de två i familjen, som betydde något i större sammanhang.

Wack ska du ha för brev nr 147, som kom den 6 ds. Och för det glada fotot. Tack ska du också ha för löftet om flera sånna ovamuppå födelsedagen. Du har nog så rätt i att jag inte just ger bort några kort med en så snygg gumma på. Men det händer ju någon gång att jag bifogar ett foto i något brev i händelse jag har något. Jag har ju en karta sen jag tog det här för mitt spårvagnskort. Och den har jag naggat lite då och då. Om jag nu skulle gå med på din födelsedagsgåva, så undrar jag om jag inte hellre ville ha ett mera allvarligt foto. Och jag bifogar ett där jag tycker att jag är så lik mamma. Men jag vet ju inte om det stämmer. Vad tycker du? Jag undrar om det kort du fick har nr 1. I så fall har fotografen förordat det till förstoring. Eller var det kanske nr 14. Det var också förordat. Vill du ge mej ett par av varje, så är det så klart att jag är tacksam. Jag har för mej att ni förstorar billigare än vi. Annars skulle jag förbjuda det helt och hållet. En liten japansk lampa har jag just plats för på min TV. Jag har sprungit omkring för att få tag i något slags kupa till min lilla kinesiska, som jag fick av dej för många år sen och så småningom krossade kupan på. Men det har hittills inte lyckats. Det påstås vara bra för ögonen att ha ett litet ljus, som kommer så där bakifrån.

Därnäst undrar jag vad kornolja är för något. Jag har frågat hos Wickman & Stillström, hos Heros i Johanneberg och hos en hälsokostaffär. Men ingen vet något om kornolja. Jag var också hos Ferd. Lundqvist. Men en dam där sa att jag skulle försöka med ett slags kex som bantar ner folk bra. Jag har nog sett det, men det är ganska dyrt, kanske inte dyrare än ditt hopkok. Den där damen hos L:s hade gått ner 7½ kg. med att till förmiddagskaffet i jobbet äta ett sådant kex i stället för smörgåsar. På hur lång tid fattade jag inte. Först funderade jag på om du skrivit korn i stället för kron-olja. Men så upprepar du det i senaste brevet och då kan det ju knappast vara så. Så kan man ju undra om det är klokt att gå så hårt åt sitt hull att man inte äter någon vanlig mat? Ta't lite lugnare föreslår jag. Det är väl inte så brått-om!!! Ni kunde ju gå och ta slut på kuppen!

I söndags - kyrkans missionsdag - hade dom en intervju i TV med Paul Sandegren, Indien. Programmet hette "Missionär på egenhand!" Lars Hansegård intervjuade. Hjälpm oss! Jag kan inte förstå annat än att S. är i hög grad åderförkalkad. Han satt där och skrattade och hade sej på ett mycket underligt sätt. H. försökte gå gubben in på livet och menade att det vi nu talat om är ju rent ytliga saker, om ni förstår mej rätt, tillade han. Han ville veta hur människor blev kristna med personlig upplevelse. Jo då, dopet är vårt pass till Himmelen, sa S. H. såg mycket förvånad ut. Ja, sa S., det är inte så som i Sverige att människor blir kristna en och en. Nej, i Indien sker det kollektivt, kanske familje- eller släktvis. Är det då familjefadern eller någon annan i ledande ställning som bestämmer sånt? Ja, så är det, svarade S. S. är ju pensionär och liksom ute på egen hand. Han berättade att han byggt fyra kyrkor, underhöll flera barnhem, eller vad det var för hjälpverksamhet. H. undrade ju om pensionen kunde räcka till så mycket? Nej då, han fick så mycket pengar av folk. Han skulle ut i höst igen och om han bara fick tillräckligt med pengar, så skulle det bli byggen och allt möjligt! S. hade prästrock på sej men utan elvan. Inte ett ord sa han om Svenska kyrkan i Indien, där flera generationer Sandegrenar jobbat i något århundrade antar jag. En förtjusande söt indisk flicka hade han med sej i studuon, Hon går på folkhögskola och talar svenska. Det skall bli intressant få se hur pöessen, särskilt den kristna reagerar inför detta skådespel.

På kvällen hade vi VM i tennis och gymnastik. Det var tjuusigt. I gymnastik tog ryssarna hem kollossalt mycket guld och annat. Därefter kom japanerna. Oj, oj, oj så smidiga. Detta handlade endast om kvinnor. Tennis följde jag inte med så noga, då jag inte förstår det. Men jag undrar om inte Checkoslovakien var långt framme där. Sjänt här är roligt att se. I söndags fyllde Mina Ljungqvist 85 år. Jag skickade henne ett telegram. Var det du som sa att hon är intagen på något slags sjukhem eller vårdhem? Till Hedvig skrev jag här om dan men sa att jag inte väntade något svar. Skulle nog skriva igen nån gång, sa jag. Hoppas att jag kommer mej för. Det är det som är så svårt ibland.

Ja, visst har Birgit och Olle Jörneman bytt namn. Han hette väl Johansson, om jag inte minns fel. Känner du inte hans syster Britta /?/ Jörneman? Hon är väl Japan-missionär? Har väl tidigare varit i Kina. Eller var det Mongoliet? Nej, det tror jag inte. Hon är ju pingstvän och dom hade väl inte någon mission i Mongoliet. Ja, här har jag inget att gå efter mer än mitt dåliga minne, så det kanske är fel det mesta?!?! Flickan Jörneman är hemma i Sverige nu. Ebba och Ludde stängde i lördags kväll. Just nu ringde jag och då höll dom på att ordna med målaren, som skulle snygga upp bageriet för stora pengar. Dom är ju fantastiska till att kunna hålla på och må bra.

I onsdags var det däremot en kille som höll på att köra ihjäl mej. Men det gick dåligt för honom. Jag hade varit uppe i Masthugget och hälsat på Dagmar Örthendal som tillhör Gårda och är i min ålder men har ett hjärta som kan klicka när som helst. För därifrån med en buss till Lilla Torget. Eftersom jag skulle hämta ett par kartonger kaffebröd hos Helga, så måste jag ta en 4 till Brunsparken för att sedan ta buss därifrån och hem. Från Gumperts hörna gick jag ut på bron för att ta mej över till andra sidan av Östra Hamngatan, Helgas sida och Johannas. Gick i god ordning över på gula streck med en flock människor, men jag var kanske sist av alla i det gänget. Så kommer en bil och kör rätt på mej och slår ikull mej med sin kofångare. Jaså, tänkte jag, nu är det i alla fall hänt. Jag slog inte huvet, varför jag ju kunde tänka, kan tänka. Där kom ju folk till. Och när dom fick mej på fötter och såg att jag kunde stå och gå, blev väl bilisten och hans fru lika tackesamma som jag.

Den 11 juli. En sak till medan jag kommer ihåg det. Skulle du vilja ge mej några kort på de japanska barnen, dom där bedjande du vet! Det ger jag bort till folk ibland även med tanke på att dom skulle intressera sej för vår mission i Japan. Om du då skickar alla beställda kort på en gång, så ska du kanske sända dom X-band för att kunna slå in dom lite bättre. Fotot med vitt vackra leende hade fått sej en poststämpel, för att omslaget var så tunt. Men dom hade satt den på ena axeln, så det gjorde just ingenting.

Om en stund ska jag fara till Lillhagen och hälaa på ett par människor. Och jag tror att jag tar brevet med mej, så kommer det iväg. Jag har just inget att fylla ut detta ark med ändå. Bara de allra käraste hälsningar till er båda ätte

Hedvig

